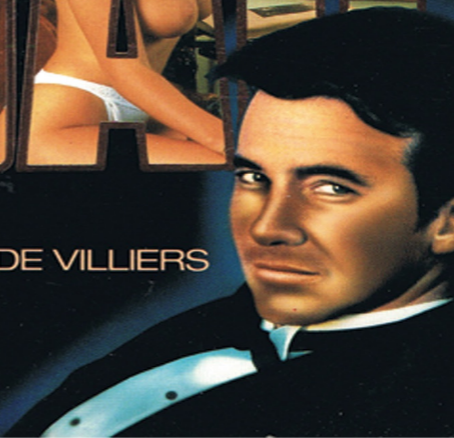

KRUISTOCHT IN BURMA

GERARD DE VILLIERS

KROISUCHT IN BURMA

GERARD DE VILLIERS

Kruistocht in Burma

Malko vroeg zich af hoe lang You-Yi de marteling zou doorstaan. Zijn leven hing af van het antwoord. Als hij vanavond niet de trein naar Mandalay nam, zou hij nooit uit Burma weggkomen.

Gérard de Villiers
Kruistocht in
Burma

A.W. Bruna Fictie

Oorspronkelijke titel

Croisade en Birmanie

© 1990, Éditions Gérard de Villiers

Vertaling

Maarten Meeuwes

© 1992, A.W. Bruna Uitgevers B.V.,

Utrecht

ISBN 978 90 44967968

NUR 332

Niets uit deze uitgave mag worden openbaar gemaakt en/of verveelvoudigd door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

I

De drie jongens en het meisje kwamen langzaam vooruit, beschermd door de dunne mist die over de met oerwoud bedekte bergen dreef die boven de Drie-Pagodenpas uittorenden. Het pad dat ze volgden keek naar het noorden uit over de slechte weg die naar Sangkhlaburi leidde, het eerste Thaise dorp na Burma. Omdat de grens tussen beide landen al jarenlang vrijwel gesloten was, behalve voor lokaal verkeer, waagden slechts weinig voertuigen zich op de weg, die nauwelijks begaanbaar was en waarop alleen vierwiel

aangedreven wagens vooruitkwamen. De jongen die voorop ging bleef enkele ogenblikken staan kijken naar de grenspost Phra Chedi Sam Ong, die ruim een kilometer verderop onder hen lag. Enkele soldaten controleerden er het nauwelijks bestaande verkeer en waakten er wel voor te patrouilleren in het dikke, heuvelachtige oerwoud dat hen omgaf en zich golvend, eindeloos uitstreekte en doorkruist werd door een doolhof van geheime paden die met hakmessen waren gebaad. Smokkelaars, die beter bewapend waren dan het reguliere leger, maakten er de wet uit en wijdden zich aan hun lucratieve, clandestiene bezigheden.

Thailand had volop handelswaar te bieden en in Burma was gebrek aan alles.

Na een korte, zwijgende stop, vertrok het groepje weer, maar kwam nauwelijks vooruit op de ongelijke bodem, terwijl ze hun adem en energie spaarden. Het meisje ging voorop. Ze onderscheidde zich alleen van de anderen door haar lange, zwarte haar, dat in een wrong rondom een kam gewikkeld was en in haar nek hing. Net als de jongens was ze gekleed in een hemd en een longyi, de traditionele Burmaanse kledij voor mannen en vrouwen, die bestond uit een soort rok die tot aan de enkels liep en in het middel met een grote knoop was dichtgebonden, en droeg ze

plastic sandalen aan haar voeten. Alle vier droegen ze over hun schouder een kleurige wollen tas waarin levensmiddelen zaten – gedroogde vis, bananen en rijstballetjes – en wat schone kleren. Ze waren tien dagen eerder uit Rangoon vertrokken en waren een dag in Ye gebleven, dat hemelsbreed ongeveer zestig kilometer van de grens lag, om krachten op te doen voor de laatste etappe: het bergachtige oerwoud, dat vergeven was van de malariamuggen, slangen en mijnenvelden die er door het Burmaanse leger waren aangelegd. Ze hadden drie dagen over deze etappe gedaan, doodsbang door een patrouille gesnapt te worden, geteisterd door de

muggen, terwijl ze slechts een beetje brak water te drinken hadden. En steeds klommen en daalden ze de eindeloos elkaar opvolgende heuvels weer op en af. Ma Don, het meisje, liep als een automaat door, stijf van uitputting. Ze wisten allemaal wat hun wachtte als ze gesnapt werden. De soldaten van het Burmaanse leger zouden hen ter plekke afslachten of naar het noorden brengen, waar ze mijnen mochten ruimen in de strijd tegen de Karen-rebellen. Dezen hadden meer naar het noorden een vrij uitgestrekt en zeer moeilijk begaanbaar gebied in handen op de grens tussen Burma en Thailand. Uitgeput bleef Ma Don staan, meteen

gevolgd door de drie jongens. Ze zagen eruit als vijftien, maar ze waren vijftientig. Met een starre blik in hun ogen, holle trekken en gloeiend van de koorts, bleven ze staan. De jongste, Kyaw Zaw, liet zich op de grond zakken en mompelde: 'Is het nog ver?'

'Nee,' zei Yé Wé, de leider van de groep. 'Het verlaten dorp ligt na de volgende kam. Nog ongeveer een halfuur lopen. Even nog.'

Zijn stem trilde van uitputting. Als student had hij niet aan sport gedaan. Na de onderdrukking van de democratiseringsbeweging die in 1988 begonnen was, had hij zich bij het verzet

aangesloten en was later ondergronds
gegaan. Maar binnen in Burma was het
een ongelijke strijd. Hij moest van
buitenaf vechten en zien hulp in het
buitenland te vinden. Anders bestond de
kans dat zijn arme land nog jarenlang van
de rest van de wereld afgesloten zou
blijven.

Yé Wé keek omhoog naar de
boomtoppen. De mist loste op in de
stralen van de zon. Toch was het nog
redelijk koel, want ze bevonden zich op
ruim duizend meter hoogte.

Ze vertrokken weer, Yé Wé voorop, die
met zijn hakmes de takken die in de weg
hingen weghakte. Er heerste een absolute

stilte, op enkele kreten van vogels na. Allemaal baden ze dat ze niet in een hinderlaag zouden lopen. De Burmaanse soldaten waagden zich soms met medeweten van de Thaise autoriteiten in dit gebied.

Ma Don, die achteraan liep, gleed uit en kon zich nog net aan een scherpe liaan vasthouden. Eindeloze minuten lang kropen ze kronkelend verder langs de flank van de heuvel, tot ze uitkwamen op een soort plateau waarop een enorme banaanboom stond.

Ma Don schrok plotseling op van een uitroep van Yé Wé. Ze liep naar hem toe. Voor hen werd het oerwoud dunner en

zagen ze op een soort open plek de ruïnes staan van verscheidene bamboehuizen, die overwoekerd waren door de begroeiing. In het midden stond een jeep, met niemand achter het stuur. Snel liepen ze verder.

Toen Yé Wé bij de wagen kwam, verscheen er een gedaante van achter een vervallen huis, die op hen afkwam. Een blanke in een spijkerbroek en met een blouse aan. Hij droeg een dikke bril en had een hangsnor en een grote, puntige neus. Hij omhelsde Yé Wé. 'Ik dacht dat jullie nooit zouden komen!'

Een voor een omhelsde hij hen, om te eindigen bij Ma Don. De jonge vrouw wierp zich zonder een woord te zeggen in

zijn armen. Trillend over heel haar lichaam. In het Burmaans mompelde ze: 'Het was heel zwaar.'

George Kearod was Amerikaan, maar sprak hun taal uitstekend. De drie jongens lieten zich uitgeput tegen de jeep aan op de grond zakken, in staat om ter plekke in slaap te vallen. Kyaw Zaw probeerde wat rijst te eten, maar zijn uitgedroogde keel weigerde elk voedsel en hij moest het uitspugen.

Yé Wé pakte de andere jongen bij zijn schouder en zei tegen George Kearod: 'Dit is Tim Yo, mijn broer. Hij heeft een militaire opleiding gehad bij de Karen en hij weet hoe hij met explosieven moet

omgaan.’

‘Mooi zo,’ zei George Kearod.

Hij gaf hun een veldfles. Het water was lauw en waarschijnlijk vol met bacteriën, maar de jonge Burmanen vonden het heerlijk. Daarna haalde George Kearod een stuk chocola uit zijn zak, dat hij in Yé Wé’s hand legde. ‘Eet op, je moet op krachten komen.’

‘Wat is dat?’

‘Chocola.’

De student keek naar de bruine reep en raakte hem achterdochtig aan. ‘Kun je dat eten?’

George Kearod knikte. Hij was vergeten dat chocola onbekend was in Burma en

dat Yé Wé nog nooit zijn land uit was geweest. Het was moeilijk om uit te leggen wat het was.

Ma Don kwam verlegen dichterbij. ‘Mag ik wat hebben?’

‘Natuurlijk.’

George Kearod gaf haar een tweede reep, die ze begon op te eten. Hij had een jaar eerder, in augustus 1988, alle studentenleiders leren kennen. Het Burmaanse volk had onder leiding van de studenten geprobeerd het juk van de militaire dictatuur van generaal Ne Win, die het land sinds een staatsgreep in 1962 in handen had, af te schudden.

Gedurende de hele zomer van 1988

hadden de studenten gedemonstreerd in de straten van Rangoon, terwijl de machthebbers zich leken terug te trekken. Gedurende zesentwintig dagen, van 24 augustus tot 18 september, had het land zelfs enige vrijheid gekend. Toen, op 18 september, was het leger losgebarsten en had het vuur geopend op de menigte, waarbij bijna drieduizend mensen waren omgekomen. De studentenleiders die het overleefd hadden en vervolgd werden middels een woeste onderdrukking, waren ondergedoken. George Kearod had Ma Don twee weken lang bij hem thuis ondergedoken gehad. Daarna was het leven zonder veel veranderingen zijn gang

weer gegaan onder het bewind van generaal Saw Maung, bijgenaamd de Slager van Rangoon. De nieuwe regering had de naam van het land veranderd in Unie van Myanma, de vroegere naam van Burma, en had de tegenstanders vervolgd. George Kearod was erin geslaagd contact te houden met zijn studentenvrienden. Vooral met Yé Wé en Ma Don, met wie hij een kortstondige relatie gehad had toen ze bij hem zat ondergedoken. Met het zicht op de verkiezingen die de junta voor mei 1990 had beloofd, probeerden de studenten de tegenstanders te hergroeperen in de Democratische Liga. George Kearod, die zijn tijd verdeelde

tussen Rangoon en Bangkok, hielp hen zo goed mogelijk. Hij had Ma Don, die zich verborgen hield tussen de drieënhalf miljoen inwoners van Rangoon, trouwens regelmatig teruggezien.

Hun blikken kruisten elkaar. Ondanks de lange tocht zag ze er nog heel appetijtelijk uit met haar prachtige driehoekige gezicht, haar kleine, moedige borsten en haar ronde billen onder de gevlekte en gescheurde longyi.

‘Is het zwaar geweest in Rangoon, sinds ik weg ben?’ vroeg George.

‘We moeten ons constant verborgen houden,’ zei Ma Don. ‘Gelukkig helpen de monniken van de Red Eagle ons.’

Uiteindelijk zullen we winnen.’

Yé Wé, Ma Don en hun vrienden waren actief in de National League for Democracy, de partij die opgericht was door Aung San Suu Kyi, de dochter van de stichter van het onafhankelijke Burma, die in 1988 was teruggekeerd in haar land. Ze was de luis in de pels van de dictatuur en wegens haar uitstraling en internationale aura had ze huisarrest opgelegd gekregen en was ze afgesneden van de rest van de wereld. De studenten waren vreselijk geïsoleerd. Ingeklemd tussen Bangladesh, waarvan de inwoners omkwamen van de honger en zich weinig aantrokken van hun oosterburen,

Thailand, dat de pest had aan Burma, en China, dat door Ne Win gefeliciteerd was vanwege diens onderdrukking van de demonstraties op het Tien An Men-plein en waarvan de regering had staan juichen bij het bloedbad van september.

Yé Wé en Tim Yo waren iets opzij neergehurkt en zaten hun chocola te eten. Kyaw Zaw sliep met open mond. George legde bezitterig een hand op de heup van Ma Don. 'Je bent nog steeds even mooi, weet je dat?'

De jonge studente sloeg haar ogen neer. Ze was vreselijk verlegen. Burmanen flirten maandenlang voordat ze met elkaar vrijen. Bij buitenlanders was dat anders.

Die aarzelden niet zich op een voor een Burmaan ongehoorde manier te gedragen. Ma Don was er wel trots op dat ze door deze *Kala-pyu*, deze buitenlandse blanke, was ingewijd en van hem geleerd had genot te geven en te nemen. De aanraking van zijn hand maakte haar week. Na de spanning van de afgelopen weken verlangde ze heftig naar aangename gevoelens. ‘We zouden nu naar Bangkok kunnen vertrekken,’ stelde ze voor. ‘Dan slapen we in de auto.’

Ze wilde zich snel kunnen wassen en ontspannen.

‘We moeten nog even wachten,’ zei George Kearod. ‘Het Thaise leger

patrouilleert sinds gisteren in het gebied tussen de grens en Sangkhlaburi. Ze zoeken naar vluchtelingen als jullie. De Burmanen hebben in het zuiden Thaise vissers aangehouden en hebben Thailand aangeboden hen uit te wisselen tegen studenten...'

Ma Dons gezicht betrok. 'Mijn god, wat doen we nu?'

George Kearod glimlachte haar geruststellend toe. 'Wees niet bang. Morgen zijn ze weg. Dat heb ik gehoord van een contactpersoon. Dan kunnen we naar Bangkok gaan.'

'We moeten naar de Amerikaanse ambassade,' legde Ma Don uit. 'Het is

dringend.’

‘Natuurlijk, natuurlijk,’ gaf George toe. ‘Maar jullie mogen je niet laten pakken. Dat zou vreselijk dom zijn.’

De twee broers waren dichterbij gekomen en luisterden zwijgend. Ze waren duidelijk teleurgesteld. Vooral Yé Wé. Hij kon wel huilen. Na een week vol gevaren dacht hij dat hij er nu was. George sloeg zijn arm om zijn schouders. ‘Geef het niet op,’ zei hij in het Burmaans. ‘Ik zal jullie alle vier naar een verlaten pagode brengen waar jullie vandaag en vannacht kunnen blijven. Morgenochtend kom ik jullie halen en dan gaan we naar Bangkok. We moeten niet te lang hier blijven. Kom.’

Hij had zo'n overwicht op hen, dat ze zonder een woord te zeggen in de jeep stapten en hun tassen op de vloer gooiden. De drie jongens achterin en Ma Don voorin.

George reed een nauwelijks zichtbaar pad op dat door het oerwoud kronkelde. Na enkele minuten wisten ze niet meer waar ze waren. Ze reden heuvel op heuvel af en hadden geen enkel aanknopingspunt.

Vaak moesten ze bukken voor laaghangende takken. Toen ze omkeken zagen ze zover ze konden zien niets anders dan een groene deken. De mist was eindelijk opgetrokken en de zon brandde door de dunne stof van hun overhemden

op hun schouders. De jongens waren zo moe, dat ze in slaap dutten, tegen elkaar aangeleund, zonder zich om het gehobbel te bekommeren.

De jeep reed niet harder dan twintig kilometer per uur en volgde wegen die oplosten in het oerwoud, maar George Kearod leek uitstekend te weten waar ze waren. Ze daalden af, een vallei in en reden langs een klein beekje. Ma Don vroeg aan George om te stoppen en waste zich in het water, zonder haar longyi uit te trekken. Hoewel ze er niets onder droegen, waren de Burmanen uiterst preuts. Toen weken de bomen opzij en zagen ze iets verderop de witte kegel van

een door het vocht aangetaste en door lianen overwoekerde pagode. God mocht weten waarom ze hem hier op deze afgelegen plaats gebouwd hadden. Het stenen platform eromheen was helemaal begroeid met gras en de hoofden van de beelden ontbraken. Vast gestolen door smokkelaars. In de zon zoemden dikke wolken van vliegen.

Toen George de jeep liet stoppen, vluchtte een slang weg in het hoge gras en Ma Don slaakte een kreet van angst. George legde zijn hand op haar dij. 'Wees niet bang.'

Achterin rekten de jongens zich uit. Ze stapten uit de auto en liepen naar het

vlakke terrein rond om de pagode. George was er kennelijk al geweest. Hij liep onder de bogen door die de ruimte omgaven waarin een boeddha van witte steen stond en gooide enkele dekens en een mat op de grond. ‘Alsjeblieft, hier zitten jullie goed tot morgen.’

De koelte onder de bogen vormde een aangenaam contrast met de verstikkende hitte buiten. Yé Wé keek hem ongerust aan. ‘Waar zijn we?’

‘In Thailand,’ zei George. ‘Hier lopen jullie geen enkel risico. De Burmaanse soldaten wagen zich niet zover en het Thaise leger controleert alleen de wegen. Ik laat voedsel en water bij jullie achter.’

‘Weet u zeker dat de soldaten ons hier niet kunnen komen zoeken?’ hield Yé Wé vol.

George Kearod legde zijn grote hand op de iele schouder van de jonge Burmaan.

‘Zeker. Jullie zijn hier enkele kilometers bij de grens vandaan. Jullie kunnen rustig slapen. Rust uit. Ma Don, kom mee, ik moet je nog wat geven.’

Gehoorzaam lieten de drie jongens zich op de mat zakken. Te moe om iets te zeggen.

Yé Wé was student filosofie, zijn broer studeerde scheikunde, net als Kyaw Zaw, toen ze gedreven door een dwaze hoop gingen demonstreren in de straten van

Rangoon. Ze dachten echt dat het leger in Burma de macht zou afstaan. Het bloedbad in september had hun hoop de grond in geboord. Alleen al als hij eraan dacht, kreeg Yé Wé er kippevel van en het dreigende geratel van de machinegeweren die de vreedzame, ongewapende demonstranten aan flarden schoten klonk nog in zijn oren. Net als op het Tien An Men-plein. Zijn beste vriend was naast hem aan stukken geschoten door de enorme 12.7-projectielen.

Daarna hadden ze moeten onderduiken, waren ze gevlucht en moesten ze steeds van schuilplaats wisselen. Er was enorm veel energie voor nodig geweest om weer

contact op te nemen met de andere leden van de studentenbeweging en een netwerk op te zetten. En vooral om zich tot het buitenland te wenden. Met een enorme hardnekkigheid hadden ze dankzij George Kearod in contact kunnen komen met een Amerikaan van de ambassade die beloofd had hen te helpen. Op voorwaarde dat ze naar Thailand kwamen om daar een basis op te zetten. Daar zouden ze wapens krijgen om de paar geweren en pistolen aan te vullen die ze van de soldaten gestolen hadden en zorgvuldig in pagodes verborgen waren. Na lange gesprekken hadden ze besloten een delegatie naar Bangkok te sturen om de Amerikanen uit

te leggen wat er aan de hand was.

Ma Don volgde George Kearod gehoorzaam naar de jeep, waar hij een dikke, opgerolde mat pakte. Ze gingen terug naar de pagode, liepen eromheen en bleven aan de andere kant staan dan die waar de drie jongens waren, bij een verharde binnenplaats, die ongeveer een meter hoger lag dan het terrein eromheen en waarop een standbeeld had gestaan. George Kearod rolde de mat uit en ging erop liggen. Ma Don knielde enigszins ontspannen tegenover hem neer. Het frisse water in de beek had haar zoëven vreselijk goed gedaan. De nog natte stof van haar longyi plakte op haar borsten en

billen. George Kearod bekeek haar met een begerige blik. ‘Kom,’ zei hij.

Tegelijkertijd trok hij haar naar zich toe.

Ma Don liet hem passief begaan en ging als een liggende boeddha op haar zij

liggen. George stak zijn vingers tussen de natte stof van haar longyi en haar huid.

‘Trek dat uit.’

Zonder op antwoord te wachten, maakte hij zelf de knoop los die de stof bij haar middel bijeenhield, waarna hij meteen zijn handen over de naakte huid van haar heupen omlaag liet glijden, eerst haar buik ontblotend, toen haar dijen en haar benen.

Ma Don probeerde hem zwakjes, met zachte kreetjes tegen te houden. Zoals alle

Burmanen was ze vreselijk preuts en schaamde zich ervoor zich midden op de dag naakt te tonen, zelfs aan een man die al de liefde met haar bedreven had.

George Kearod trok zich er niets van aan. Zijn grote hand had zich al om het zwarte, zijde-achtige bonten driehoekje tussen haar benen gesloten. Zijn ogen glommen achter zijn dikke bril. Hij was gek op de tengere, bijna hermafrodiete lichamen van de Aziatische meisjes met hun zijde-achtige huid. Ma Don ademde onhoorbaar uit. Ze voelde zich zo moe, dat ze zich afvroeg of ze zo'n genot wel aankon. George Kearod, die zich over haar heen had gebogen, bekeek haar gretig.

‘Heb je zin om te vrijen?’ vroeg hij zachtjes.

‘Ja,’ mompelde Ma Don.

Ze vergat de drie jongens die zich nauwelijks illusies zouden maken over hun bezigheden. De brandende zon verwarmde haar satijnen huid. Ze voelde zich prettig bij George.

Niet ver bij hen vandaan vloog een vogel met een schelle kreet op en ze schrok.

‘Weet je zeker dat we nergens bang voor hoeven te zijn?’ vroeg ze weer.

‘Zeker.’

Ze lag nu helemaal naakt op de mat, haar ogen turend naar de blauwe hemel. De ademhaling van George ging steeds

sneller. Zenuwachtig maakte hij zijn spijkerbroek los en onthulde een slip die gespannen stond van zijn erectie, waarop hij met een zware stem zei: 'Lik me.'

Gehoorzaam trok Ma Don de stof opzij en ontblootte een penis die twee keer zo groot was als die van haar geloofsgenoten. Eerst was ze er bang voor geweest. Maar toen merkte ze dat de soepele wanden van haar vagina hem uitstekend konden herbergen en genoot ze er zelfs ten volle van. Gehoor gevend aan het verzoek van George, draaide ze het massieve geslachtsdeel rond tussen haar slanke vingers, tot ze voorzichtig de huid omlaagtrok. Zoals hij haar geleerd had,

‘trok ze haar tanden in’ en stak hem in haar mond. George lag achterover op de mat en sloot genietend zijn ogen. Met de regelmaat van een metronoom stak Ma Don hem zo ver mogelijk in haar mond en bewerkte hem vaardig met haar tong, zonder dat ze nog wist of hij in haar mond wilde klaarkomen of ergens anders. George Kearod had haar een totale overgave bijgebracht. In Burma waren vrouwen een genotsobject voor mannen. Driekwart van de Burmanen wist zelfs niet dat vrouwen een clitoris hadden... Languit op de mat liggend hijgde George als een stoommachine en hief hij instinctief zijn heupen op naar haar

heerlijke streling.

Plotseling wilde hij er een eind aan maken. Zijn hand sloot zich om de kam die de wrong van Ma Don bij elkaar hield en trok haar mond van zijn penis. Meteen ging de jonge student op haar rug liggen. Dat was niet genoeg voor George. Hij kwam overeind en sprong omlaag, het gras in. Vanwege de slangen had hij zijn laarzen aangehouden. Tegen het stenen plateau aan staand trok hij de mat met Ma Don erop naar zich toe en trok haar benen vervolgens uit elkaar en omhoog, de lucht in. Het gezwollen uiteinde van zijn penis bevond zich precies ter hoogte van de vagina van de Burmaanse. Met een

onbarmhartige stoot drong hij uit alle macht naar binnen. Ma Don slaakte een kreet van pijn, verrassing en genot, toen ze door die enorme paal gevuld werd. Alsof dat niet genoeg was, pakte George Kearod haar bij haar billen en drukte haar nog verder tegen zich aan. Hij voelde zijn penis tegen het einde van haar vagina stoten, wat een fantastisch gevoel was. Nooit had hij dat gevoeld bij een Europeaanse.

Hij begon heen en weer te bewegen, terwijl hij haar dijen nu stevig tegen zijn borst aangedrukt hield. Ma Don slaakte zachte kreetjes en werd door de krachtige stoten opgetild van de mat. De blauwe

hemel danste voor haar ogen. George Kearod gaf een laatste stoot met zijn heupen en leegde zich in haar, te snel om haar ook te laten klaarkomen. Beleefd simuleerde ze toch met een kreetje een orgasme, waarna hij zich terugtrok, nog steeds stijf, en op zijn rug naast haar kwam liggen. ‘Ik moet nu naar Sangkhlaburi,’ zuchtte hij. ‘Ik heb een afspraak met een Thaise officier die me op de hoogte houdt.’

Op een elleboog geleund keek Ma Don hem aan. ‘Wanneer kom je terug?’ ‘Morgenochtend vroeg. Dan vertrekken we meteen naar Bangkok.’

Hij had zich al aangekleed. Ma Don trok

haar nog vochtige longyi aan en drukte zich met bloot bovenlichaam tegen hem aan. De grote hand van George klemde zich om haar heupen en hij streelde haar ronde billen, terwijl hij haar beloofde: 'In Bangkok neem ik je weer.'

Ze keek hem vol dankbaarheid na toen hij wegliep. George had haar en haar vrienden zo goed geholpen. Boze tongen in Rangoon beweerden dat hij het deed omdat hij voor de Amerikanen werkte en ervan hield kleine studentjes te bespringen. Beide dingen waren waarschijnlijk waar, maar toch had hij risico's genomen in een land waarin elke oppositie hard onderdrukt werd. Zonder

hem was Ma Don waarschijnlijk in een kazerne van de Tatmadaw verkracht, gemarteld en vermoord.

Ze schrok van het geluid van de jeep die startte. Als er nou iets met hem gebeurde! Ze wisten zelfs niet waar ze waren, noch welke kant ze op moesten gaan om niet terug naar Burma te lopen.

George Kearod reed zo hard mogelijk en probeerde niet van de smalle weg af te raken. De jeep was zojuist een berg opgeklommen en hij stopte. Zijn overhemd plakte van het zweet op zijn rug. Zover hij kon zien strekte het oerwoud zich groen uit, vrijwel zonder

dorpen, die waren pas veel verder naar het westen te vinden, langs de oevers van de Menam Mae Klong.

Zodra hij stilstond pakte hij een draagbare radio uit zijn tas en trok de antenne uit.

Na de juiste frequentie te hebben ingesteld, begon hij een oproep te doen.

Vanwege het bergachtige terrein droeg het apparaat niet ver. Hij moest zijn oproep tien keer herhalen, voordat hij een zwak, gestoord antwoord kreeg. Het was zo slecht te verstaan, dat hij zich een paar keer verplaatste om het beter te kunnen horen. De uitzending kostte hem bijna tien minuten. Daarna schoof hij de antenne weer in en reed verder.

Een uur later kwam hij uit op de weg tussen de Drie-Pagodenpas en Sangkhlaburi. Hij sloeg linksaf, omlaag in de richting van het Thaise dorp. Voor hem spreidde zich een vallei uit vol met donkergroene rijstvelden. Hij passeerde een olifant die met een majestueuze pas enkele stammen teakhout voorttrok, en even later een overvolle bus, een teken van beschaving.

Ma Don sliep al ruim een uur niet meer en luisterde naar de geluiden van de nacht. De vorige avond, na haar amoureuze samenzijn met George, was ze teruggegaan naar haar drie vrienden, die

zo goed waren haar niet al te veel vragen te stellen. Ondanks hun preutsheid waren Burmanen heel vrij en bovendien was George een buitenlander: dat telde niet. Ze hadden zachtjes zitten praten, terwijl ze het oerwoud om hen heen in de gaten hielden en langzaam maar zeker werden gerustgesteld door de stilte. Al snel werden ze overmand door de slaap. Ze bevonden zich tenslotte in Thailand, buiten bereik van het Burmaanse leger, en binnenkort zouden ze in Bangkok zijn. De gedachte buitenlanders voor hun zaak te winnen wond hen op. Eindelijk kregen ze de kans te winnen. Yé Wé had zijn 'boodschappenlijstje' al opgemaakt:

wapens, munitie, radio's. De Karens zouden hun vrienden opleiden: ze haatten de centrale regering en droomden ervan Ne Win uit het zadel te lichten.

Een nachtvogel kwam laag overvliegen en Ma Don, die bijgelovig was, legde een gelofte af. Ze voelde zich beschermd in deze pagode. Voordat ze was gaan slapen had ze wat wilde vruchten geplukt en voor de afgetakelde boeddha gelegd. Bij zonsopgang was het bijna koud en de mist gaf het oerwoud een spookachtige aanblik. Plotseling dacht ze bladeren te horen ritselen. Alsof er een groot dier langsliep. Er moesten in dit gebied nog tijgers voorkomen, waar niemand op jaagde.

Doodsbang bukte ze zich en schudde voorzichtig haar kameraad heen en weer. ‘Yé Wé.’

De jonge Burmaan gromde maar werd niet wakker. Ma Don tuurde naar het oerwoud, waarin slierten mist hingen op de plaats waar ze geluid had gehoord. Haar hart klopte in haar borst. Ze schudde Yé Wé harder heen en weer, die nu geschrokken overeind kwam.

‘Ik heb geluid gehoord,’ zei ze.

Yé Wé wreef zijn slaperige ogen uit en stamelde: ‘Dat is niets. Hoe laat is het?’

Ma Don kreeg geen tijd om te antwoorden. Tim Yo, die nu ook wakker was geworden, slaakte een kreet. ‘De

Tatmadaw!

Hij wees naar de rand van het oerwoud.

Op een twintigtal meters afstand zagen ze
verscheidene gedaanten in groene
uniformen staan met tropenhelmen op en
geweren in de hand.

Zware G3's van het Burmaanse leger...